

DS. P. VAN RUITENBURG

GOEDE BELIJDENIS

© 2017 Den Hertog B.V., Houten
ISBN 978 90 331 2830 1
www.uitgeverijdenhertog.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

Woord vooraf	7	Zijn Zoon in mij geopenbaard	40
Ik ben wonderlijk gemaakt	8	Wij hebben een Vader, namelijk God	42
Tegen U heb ik gezondigd	10	Kom en zie!	44
Johannes, Elia, Jeremia?	12	Gij zult groter dingen zien	46
Ik geloof	14	Hoe lief heb ik Uw wet	48
Wie zegt gij dat Ik ben?	16	Gij zijt een profeet	50
Gij zijt de Christus	18	Een zwijgende Jezus	52
Geen vlees en bloed	20	Overmoedig belijden	54
Een opgerichte steen als getuige	22	Zweren dat we Hem niet kennen	56
Woorden des eeuwigen levens	24	Petrus' tranen	58
Dat zal niet gebeuren	26	Mij belijden voor de mensen	60
Bezig in de dingen Mijns Vaders	28	Eén met Christus	62
Een dag in Uw voorhoven	30	Uit het water opstaan	64
De ijver van Uw huis	32	De goede belijdenis	66
Leven Christus, sterven gewin	34	De Heere Jezus liefhebben	68
Je niet schamen voor het Evangelie	36	Navolgers	70
Samen getroost en versterkt	38		

WOORD VOORAF

Belijden is in de oorspronkelijke taal van het Nieuwe Testament *homologeō*, nazeggen. Nazeggen van de leer, Christus nazeggen, voor Hem uitkomen. Dat is geen namaak, het is niet koud of zakelijk, maar het is een geloven met het hart en vervolgens een belijden met de mond. Dat belijden gaat niet vanzelf. Christus belijden gaat tegen onze natuur in, het is een gave Gods, en het is een strijd. Een goede strijd, wel te verstaan.

Als het goed is, doen we voortdurend belijdenis. Met het hart, stil voor God, officieel in de kerk. We zingen belijdenissen en bidden ze. Gods kinderen belijden hun geloof aan het Heilig Avondmaal. Evangelisatie en zending is belijdenis doen. Persoonlijk getuigen van God en Zijn Woord ook. Belijdenis doen is breed. We belijden iets met ons leven.

Op de volgende bladzijden staan tweeëndertig overdenkingen met als thema 'de goede belijdenis'. De stukjes zijn bedoeld als aanzet om ons te bezinnen op hoe, wat en wanneer we belijden en ook hoe de Heere deze belijdenis werkt.

Chilliwack BC, februari 2017

ds. P. van Ruitenburg

IK BEN WONDERLIJK GEMAAKT

En van de meest fundamentele onderdelen van een bijbelse belijdenis is de belijdenis dat God mij wonderbaarlijk gemaakt heeft. Elk orgaan en onderdeelje kreeg zijn plaats. Wetenschappers staan al meer verbaasd hoe ingewikkeld we in elkaar steken.

Waarom is het belangrijk om dit te beseffen? Allereerst omdat God bezongen wil worden, geprezen wil zijn voor het feit dat Hij ons zo bijzonder, ingenieus, mooi en ingewikkeld gemaakt heeft. Om stil van te worden. Denk aan de bloedbanen die zuurstof, voeding en afval door het lichaam transporteren, aan de spijsvertering met alle chemische processen. Jammer dat je het niet beter kunt zien. In gedachten moet je eigenlijk een volledige MRI-scan van jezelf maken. Het hart pompt bloed, de longen nemen zuurstof uit de lucht op. De zenuwen geven prikkels door, ons verstand slaat informatie op. Ongelofelijk. Laten we het meezingen en belijden: 'Ik loof U, omdat ik op een heel vreselijke wijze wonderbaarlijk gemaakt ben. (...) Hoe kostelijk zijn mij, o God, Uw gedachten; hoe machtig veel zijn haar sommen!'

Daar komt bij dat God mijn gedachten leest, mijn zitten en opstaan kent. Hij doorgrondt en kent mij. God bezit mij, Hij omringt me aan alle kanten. Deze kennis is mij te wonderbaar, zij is hoog, ik kan er niet bij. Ik kan niets voor God verbergen, geen geheime zonden, niets. Vinden we het eng dat God alles van ons weet en niets vergeet? Zolang je eerlijk bent tegenover God hoeft dat niet.

Ik loof U. U hebt me wonderlijk gemaakt. Daarom ben ik ook tegenover God verantwoordelijk voor alles wat ik zeg, doe en denk. Besef dat we stukjes van Gods borduurwerk zijn, helemaal verantwoordelijk als mensjes, geschapen op de zesde dag, als de kroon op Gods schepping. Zou je daar niet van onder de indruk raken?

*Gij weet mijn zitten en mijn opstaan;
Gij verstaat van verre mijn gedachten.*

PSALM 139:2

*De kennis is mij te wonderbaar,
zij is hoog,
ik kan er niet bij.*

PSALM 139:6

*Ik loof U,
omdat ik op een heel vreselijke wijze wonderbaarlijk gemaakt ben;
wonderlijk zijn Uw werken;
ook weet het mijn ziel zeer wel.*

PSALM 139:14

TEGEN U HEB IK GEZONDIGD

Gnade verbindt aan elkaar, maar bekering is heel persoonlijk. In die zin dat ik persoonlijk met God te doen heb. Ook al ben je als verbondskind geboren, het is nodig om je eigen zonden voor God te belijden en persoonlijk in Jezus Christus te geloven. Natuurlijk kunnen mensen gezamenlijk hun schuld belijden, maar toch moet dat gebaseerd zijn op wat er in je eigen hart omgaat. Daarnaast is zonde vooral zonde tegen God.

Zonden tegen het zevende gebod zijn altijd zonden tegen ons eigen lichaam. Vaak zijn het zonden tegen een ander, bijvoorbeeld Davids zonde tegen Bathseba. Soms is het ook zonde tegen familie en kinderen die de dupe zijn van echtscheiding. Vergeet echter niet dat het oneindig veel erger is om tegen God te zondigen. Hij is de hoogste Majesteit, rechtvaardig, goed en zonder zonden. Als iemand het niet verdiend heeft om tegen te zondigen, is het God wel. Zonde is majesteitsschennis, hoogverraad. David beseftte dat. In Psalm 51 rept hij niet over Uria die hij heeft laten sneuvelen, noch over Bathseba die hij heeft geschonden, maar we horen: ‘Tegen U, U alleen heb ik gezondigd en gedaan wat kwaad is in Uw ogen.’ Dat we medemensen pijn doen is al erg genoeg, maar dat we God gegriefd hebben, is het ergste. Nee, we zijn geen slachtoffer, maar dader. We hebben Gods Naam onteerd, stank voor dank gegeven en ons de eeuwige dood waard gemaakt.

Even verder lezen we: ‘Zie, ik ben in ongerechtigheid geboren en in zonde heeft mij mijn moeder ontvangen.’ En nog later in Psalm 51: ‘De offeranden Gods zijn een gebroken geest; een gebroken en verslagen hart zult Gij, o God, niet verachten.’ Met andere woorden: een oprechte schuldbelijdenis is onmisbaar en de basis van een oprechte geloofsbelijdenis. Vandaar de vraag of we onze schuld voor God beleden hebben, niet alleen met onze mond, maar met ons hart.

*Tegen U, U alleen, heb ik gezondigd,
en gedaan wat kwaad is in Uw ogen;
opdat Gij rechtvaardig zijt in Uw spreken,
en rein zijt in Uw richten.*

PSALM 51:6

Toen zeide David tot Nathan: Ik heb gezondigd tegen de HEERE.

En Nathan zeide tot David:

*De HEERE heeft ook uw zonde weggenomen,
gij zult niet sterven.*

2 SAMUËL 12:13

*De offeranden Gods zijn een gebroken geest;
een gebroken en verslagen hart zult Gij,
o God, niet verachten.*

PSALM 51:19

JOHANNES, ELIA, JEREMIA?

De Heere Jezus verliet voor enige tijd het Joodse land en wilde Zijn discipelen privéonderwijs geven in Caesarea Filippi. Hij wilde ‘onder ons’ zijn met Zijn volgelingen. Een van de dingen die besproken werden was hoe de mensen Christus inschatten. ‘Wie zeggen de mensen, dat Ik, de Zoon des mensen, ben?’ vroeg de Heere Jezus. Wat beleden de mensen van Hem? Niet dat de Heere afhankelijk was van wat de mensen van Hem dachten of dat Hij mensen wilde behagen. Bovendien wist Jezus het antwoord op die vraag. Hij bracht dit onderwerp echter naar voren voor de discipelen en voor ons. Het is voor iedereen van levensbelang hoe we Hem zien.

De discipelen wisten hoe de mensen over Jezus dachten. Ze hadden hun oren opengehouden en hoorden fluisteren dat Johannes de Doper uit de dood was opgestaan, dat Hij de Elia was over wie Maleachi profeteerde, of Jeremia die ook vaak tot tranen toe bewogen was. Met andere woorden: deze Jezus was uitermate bijzonder, een echte profeet. De mensen bewonderden Hem, luisterden graag naar Zijn preken, waren diep onder de indruk van Zijn wonderen. Hij gaf de troost en bemoediging die veel mensen nodig hadden. Kortom, velen hadden Jezus hoog, heel hoog zelfs.

Maar toch niet hoog genoeg. Mensen wilden troost, hoop, vreugde en verlossing van de Romeinen, maar zagen niet dat Jezus gekomen was om doden levend te maken. Ze beleden Christus, vereerden Hem, maar het belangrijkste werd gemist. Christus, Zoon van de levende God, Die de woorden des eeuwigen levens sprak? Daar beseften ze niets van. Blijkbaar kun je ook welgemeend maar oppervlakkig in Jezus geloven. Nee, het gaat hier niet over klein geloof. Daar hadden de discipelen ook last van (Mattheüs 5:8). Dit was ten diepste geloof in een ándere Jezus dan in Wie Gods kinderen geloven. Ze hielden er een ander evangelie op na. Vreselijk.

*Want indien degene die komt,
een anderen Jezus predikte,
dien wij niet gepredikt hebben,
of indien gij een anderen geest ontvingt,
dien gij niet hebt ontvangen,
of een ander evangelie, dat gij niet hebt aangenomen,
zo verdroegt gij hem met recht.*

2 KORINTHE 11:4

*Daar er geen ander is; maar er zijn sommigen,
ie u ontroeren en het Evangelie van Christus willen verkeren.
Doch al ware het ook dat wij,
of een engel uit de hemel,
u een evangelie verkondigde buiten hetgeen wij u verkondigd hebben,
die zij vervloekt.*

GALATEN 1:7-8

